

عنوان مقاله:

معماری برای شهر (نگرشی نقد گونه به نفی متن طبیعی و بی توجهی به بافت مناطق در معماری و شهرسازی موجود و بررسی پیامدهای حاصل) مطالعه موردی: تجریش

محل انتشار:

همایش ملی نظریه های نوین در معماری و شهرسازی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مریم موید - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین

سیدیحیی اسلامی - استادیار دانشکده معماری پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

لازمه انتقال مفهوم رابطه معنادار کلمات است در جمله. شایسته ترین واژه ها نیز با هم نشینی نامربوط هذیانی بیش نخواهند بود. محیط های مصنوع و طبیعی به مثابه ی همین واژگان اند که فضاهای شهری را می سازند. آنچه امروز گریبان شهر را گرفته، نه نبود واژه های مناسب، بلکه نا همنوایی آن هاست. پژوهش حاضر نقدی است به فقدان ارتباط کلمات معماری و جملات شهر با متن طبیعی و بافت مناطق. تجریش با پیشینه تاریخی و اماکن مهم و گوناگون از سویی و دربرداشتن شریان های ارتباطی مهم از دیگر سو، همچنین به لحاظ ویژگی های جغرافیایی و با موقعیت میدان اصلی خود در منتهی الیه بلندترین و زیباترین خیابان شهر، می تواند معرفی باشد از تهران در مقیاس خرد، لذا به عنوان نمونه موردی انتخاب گردید. مؤلفه های اجتماعی، فرهنگی، زیست محیطی و... چهارچوب نظری پژوهش حاضر می باشند. روش تحقیق از نوع تحلیلی-اکتشافی و بر اساس مطالعه میدانی و جمع آوری اطلاعات از طریق پرسشنامه، اطلاعات مکانی، نقشه ها و اسناد می باشد. در پایان داده های به دست آمده در قالب جداولی مقایسه شده و پاسخ های به دست آمده از پرسشنامه ها در نرم افزار موردسنجش قرار گرفته و با نمودار SWOT چگونگی به کارگیری نقاط ضعف و قوت در دستیابی به بافتی مطلوب ارائه می گردد.

کلمات کلیدی:

اکولوژی، بافت، زمینه، شهرسازی، معماری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/383216>

